

store Gaarde, der kun har en ganske lille Malkebesætning, men en stor Ung- eller Fedekvægsbesætning. Disse er saa henviste til Acetylenlamper, medens de udmærket godt kunde klare sig med Tranlamper som i gamle Dage. Jeg er sikker paa, at der er mange, der er meget kedede af at være henviste til absolut at skulle anvende Acetylenlamper, for det er noget aldeles nyt og ukendt for Landbefolkningen. Jeg kender dem ikke, men jeg ved i hvert Fald, at Acetylen er et meget brandfarligt Stof, og der vil sikkert opstaa mange Ildebrande ved deres Anvendelse, selv om de er fuldstændig forskriftsmæssige. Alene ved Udrensningen og i adskillige andre Tilfælde kan der tænkes at opstaa Ildebrande. Hvis der ikke stiller sig Hindringer i Vejen f. Eks. derved, at der skulde være for lidt Tran her i Landet, vilde jeg gerne spørge, om den højtærede Minister ikke kunde udvirke, at det blev overladt til vedkommende Ejendomsbesidder selv, om han vilde anvende Tran eller Acetylen. Jeg tror, som sagt, at mange vil være meget betænkelige ved at skulle anvende Acetylenlamper, og det er jo ogsaa betydelig billigere at anvende Tran. Det er jo kun, hvor det drejer sig enten om store Hestestalde eller om store Malkebesætninger, at det er nødvendigt at have et saa godt Lys som Acetylenlampen. Under normale Forhold vil, hvor der ikke er Malkekvægsbesætninger, Tranlampen være fuldt ud tilstrækkelig. Desuden er der de mange Ejendomme, hvor der slet ingen Besætning er, hvor der er kvægløst Landbrug, og at de udelukkende skulde være henviste til at anvende Acetylenlamper, finder jeg ganske uhenigtsmæssigt. Jeg kan ikke forstaa Olienævnets Bestemmelse anderledes end, at det skulde være obligatorisk, at de, der har over 100,000 Kr.s Ejendomsskyld, skal anvende Karbid, og de, der har derunder, skal anvende Tran. Jeg vil derfor, som sagt, gerne bede den højtærede Justitsminister indvirke paa Olienævnet saaledes, at det overlades til frit Valg, enten man vil anvende Karbid eller Tran.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa forstaa, at dette lille Lovforslag her, i Modsætning til den Maade, hvorpaa det blev behandlet i Folketinget, vil blive sendt i Udvalg, og det kan jeg jo ikke gøre nogen Indvending imod, men jeg maa bede om, at Udvalgsbehandlingen maa blive saa kortvarig som mulig, fordi det jo er ret vigtige Interesser, der her staar paa Spil. Saa

længe der ikke kan blive truffet saadanne Bestemmelser, som Brandforsikringerne vil føle sig tilfredse med med Hensyn til Sikkerhed ved Anvendelse af Acetylenlamper paa Landet, kan man risikere til enhver Tid, at en Acetylenlampe eksploderer og en Brand opstaa, uden at vedkommende Ejer kan faa Erstatning hos nogen Brandforsikring. Der skulde — det er det, Lovforslaget først og direkte tager Sigte paa — for Landets Vedkommende træffes lignende betryggende Foranstaltninger med Hensyn til Acetylen- og Karbidlamper, som der allerede har kunnet træffes for disse Lampers Anvendelse i København og Købstæderne. Udtrykkene, der er valgte, er vide. Men det var dog naturligt, naar man skulde give en saadan Bemyndigelse, at affatte den for Landets Vedkommende i samme Udtryk, som allerede findes enslydende i Brandpolitilovene for København, for Købstæderne og for Frederiksberg. Men netop med Opmærksomheden henvendt paa, at Udtrykkene er saa vide, satte jeg her i Forslaget en Bestemmelse om, at dette kun skal gælde indtil Udgangen af 1918, netop for at man ikke skulde misforstaa det derhen, at man vilde benytte Lejligheden til at faa en vis administrativ Bemyndigelse ogsaa ud over den Tid, hvor de af Krigen foranledigede ekstraordinære Forhold gjorde en saadan nødvendig ogsaa for Landets Vedkommende. Det er rigtigt, at det har vist sig, at Anvendelsen af de lette Brændselsmaterialier til Damplokomobiler til Tærskværkerne har afstedkommet sørgelige Tilfælde af Brand, og dermed ødelægges Værdier, som det netop i disse Tider i høj Grad gælder om at passe paa. Ja, det ser man nu, men saa snart Høsten var begyndt, skete der talrige og de mest indtrængende Henvendelser til Ministeriet om, at man nu endelig, paa Grund af Brændselsmaterialernes Svigten, maatte give Tilladelse til at anvende lette Brændselsmaterialier, idet det erklæredes, at ellers var det umuligt at faa tærsket Sæden, og det gjaldt om at faa Tærskværkerne i Gang hurtigst muligt og Sæden tærsket. Overfor disse Henvendelser forstaaer jeg, at Indenrigsministeriet har fundet det rigtigt at give denne Tilladelse, men saa har man vel ikke vist den Forsigtighed, som man burde, ved Anvendelsen af de lette Brændselsmaterialier, og der er opstaaet nogen Brandskade. Jeg ved nu ikke, om der mere er noget at foretage sig der, om man ikke nu i det væsentlige er færdig med